

Cô gái bị nhốt trong thân thể bất động

Thảo Hương

Victoria Arlen

Lòng biết ơn sáng tạo nên kỳ tích, một người thực vật hôn mê suốt 4 năm trở thành ngôi sao sáng chói trước ống kính. Từ người liệt toàn thân trở thành cao thủ khiêu vũ, cô ấy đã làm được điều đó như thế nào?

Nhân vật chính trong câu chuyện của chúng ta hôm nay là một cô gái trẻ 28 tuổi, từng là một người thực vật, một nhà vô địch Olympic, một nữ người mẫu, một nữ phát thanh viên nổi tiếng, một ngôi sao khiêu vũ, một tác giả sách bán chạy, một diễn giả và một nhà thiết kế thời trang.

Những thân phận trong đa dạng ngành nghề này đều là những nhãn hiệu gắn liền với cô ấy. Cuộc đời thăng trầm của cô sinh động hơn nhiều so với những câu chuyện trong rất nhiều tiểu thuyết. Cô ấy là Victoria Arlen.

Trở thành người thực vật

Arlen lần đầu tiên xuất hiện trước công chúng tại Thế vận hội London 2012. Mùa hè năm đó, khi ngồi trên xe lăn, cô đã giành được một huy chương vàng, ba huy chương bạc và bốn huy chương Paralympic, phá kỷ lục thế giới và trở thành một người hùng truyền cảm hứng, thu hút sự chú ý ở bất cứ nơi đâu cô đến. Nguồn cảm hứng ở đâu? Bởi vì mới hai năm trước đó, cô vẫn còn là người thực vật nằm trên giường.

Tháng 9 năm 1996, Arlen sinh ra ở New Hampshire, Mỹ, trong một gia đình tràn đầy tình yêu thương. Cô là con gái duy nhất trong số ba anh em ruột, trên cô còn có một anh trai, cha cô là một cựu vận động viên khúc côn cầu trên băng. Arlen thừa

hương gen tốt của cha, từ nhỏ đã là một đứa trẻ sung mãn tinh lực, mỗi ngày ba anh em đều cùng chạy nhảy không biết mệt. Nhưng điều cô thích nhất là bơi lội.

Arlen cho biết, từ khi còn nhỏ cô đã là một đứa trẻ sống dưới nước, trong nước cô luôn có một loại cảm giác hạnh phúc và tự tại mà không thể tìm thấy ở bất cứ đâu. Khi lên 5 tuổi, cô đã vẽ bức tranh mình đội mũ bơi giành huy chương vàng Olympic, và nói với bố mẹ rằng chiếc huy chương vàng này là ước mơ của cô. Sau khi đi học, cô nhanh chóng được chọn vào đội tuyển bơi lội của trường, bước những bước đầu tiên hướng tới ước mơ của mình.

Tuy nhiên, năm cô 11 tuổi, một căn bệnh kỳ lạ bất ngờ xuất hiện đã làm tan vỡ ước mơ mỹ hảo của cô. Chỉ trong vòng chưa đầy ba tháng, thân thể cô dần bị khóa chặt lại như một người mắc bệnh “người đông dân” ALS.

Đầu tiên, cô bị mất cảm giác ở bắp chân, rồi đến đùi, sau đó là cánh tay, ngón tay và cổ, thậm chí cô còn bắt đầu gặp khó khăn khi nuốt và nói. Bác sĩ không thể chẩn đoán ra cô mắc bệnh gì, đành để cho bệnh tình cứ thế tiến triển. Cuối cùng, sau một cơn co giật dữ dội và cơn đau đầu dữ dội, Arlen hoàn toàn mất đi cảm giác, rơi vào trạng thái thực vật. Các bác sĩ cho biết cơ hội sống sót của cô rất mong manh, và khuyến nghị nên từ bỏ việc điều trị.

Tuy nhiên, người mẹ Jacqueline Arlen đã không nghe kiến nghị của bác sĩ, bà đưa con gái về nhà. Gia đình đã biến một căn phòng thành phòng bệnh, bắt đầu bầu bạn với Arlen một thời gian dài. Mẹ cô thường đến nói chuyện với cô, và các anh trai cô sẽ chơi những bản nhạc hay cho cô nghe. Họ không biết khi nào cô sẽ tỉnh lại, nhưng họ biết họ đủ kiên nhẫn để chờ đợi đến ngày đó.

Cô gái ma

Và ngày đó thực sự đã đến. Tuy nhiên, Arlen tỉnh dậy sau giấc ngủ sâu, sớm phát hiện ra một sự thật khủng khiếp, đó là cô không có cách nào để cho gia đình biết rằng mình đã tỉnh. Cô không thể cử động một cơ bắp nào trên thân thể mình. Tay chân của cô không hề tuân theo mệnh lệnh của cô, lời nói của cô trở thành vô thanh,

ngay cả một cử động đơn giản như nâng mí mắt lên cũng trở thành “nhiệm vụ bất khả thi”. Cô trở thành “ma nữ” bị khóa cứng trong chính thân thể mình.

Tuy nhiên, có lẽ sự tình không đến nỗi quá bi đát, cô tự an ủi mình, rằng ít nhất não mình đã được mở khóa phải không? Trong bóng tối, cô dần nhớ lại tên của mình, hình dáng của những người nhà, nghĩ đến những khoảng thời gian tươi đẹp trong quá khứ và ước mơ giành huy chương vàng. Rồi cô tự nhủ, hôm nay có thể là ngày cuối cùng của mình, mình phải chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết, mình phải thực tế một chút. Nhưng, nhưng, nếu bỗng nhiên mình có thể sống sót thoát khỏi đây thì sao? Mình phải làm gì?

Sau đó cô chậm rãi lên kế hoạch cho tương lai, viết ra danh sách những ước mơ trong lòng. Cô gọi danh sách này là “giấc mộng ngày trắng” vì cô thực sự không biết khi nào mình mới thoát khỏi cơn ác mộng này. Nhưng cô tự nhủ, cô quyết định tin tưởng rằng hết thảy đều có khả năng. Để thực hiện mộng tưởng của mình, cô, một người kiên thành tín ngưỡng, mỗi ngày đều hướng tới Thần cầu nguyện, cô hứa hẹn với Thần: *“Nếu Ngài cho tôi cơ hội thứ hai, tôi sẽ kể ra câu chuyện của mình, khiến cho cả thế giới này thay đổi, và tôi một khắc cũng không lãng phí.”*

Bằng cách này, Arlen đã sống qua mỗi ngày trong bóng tối. Mỗi ngày, cô đều tự nhủ: *“Đừng bỏ cuộc. Khi gặp khó khăn, mình sẽ đối mặt với nó, sẽ ôm lấy nó, sẽ kháng cự nó, sẽ chinh phục nó!”* Mỗi một ngày, cô đều chuẩn bị cho thời khắc trở lại.

Nhìn thấy ánh sáng ban ngày một lần nữa

Không biết có phải là Thần đã thực sự nghe thấy lời cầu nguyện của cô, hay đã đến lúc nên hóa giải kiếp nạn định mệnh. Ngày hôm đó, một bác sĩ đến tiêm cho cô một loại thuốc kiểm soát bệnh động kinh, một thành phần nào đó trong thuốc đã có tác dụng, Arlen đã có thể mở mắt. Vào ngày này, đã gần bốn năm trôi qua kể từ khi cô rơi vào trạng thái thực vật.

Kể từ đó, tốc độ hồi phục của Arlen thật đáng kinh ngạc. Chẳng bao lâu sau cô đã nói chuyện, ăn uống, ngồi dậy và vẫy tay. Tuy nhiên, chân cô vẫn không cử động được. Tuy nhiên, Arlen đã rất biết ơn.

Khi mùa hè đến, các anh trai của Arlen khoác áo phao cho cô, ném cô xuống nước và nói: *“Em không có ước mơ à?”* Các anh đã thuê một huấn luyện viên cho cô. Arlen nhanh chóng tìm lại được cảm giác tự do tự tại trước đây trong nước, cô bơi rất nhanh, nụ cười đã mất từ lâu trở lại trên khuôn mặt, thiên phú mạnh mẽ của cô nhanh chóng được triển hiện. Hai năm sau, cô dễ dàng phá kỷ lục thế giới trong cuộc thi thử thách của đội Paralympic Mỹ năm 2012 giành cho người khuyết tật, rồi đứng trên bục vinh quang tại Thế vận hội London mà không hề hối hận.

Đứng lên

Giữa những bông hoa và tiếng vỗ tay, Arlen lặng lẽ gạch bỏ điều ước đầu tiên trong danh sách ước mơ của mình. Vậy ước mơ tiếp theo của cô là gì? Khiêu vũ trong cuộc thi khiêu vũ nổi tiếng của Mỹ “Khiêu vũ với các ngôi sao”. Arlen tinh thần phấn chấn, bắt đầu nghênh tiếp một vòng thử thách khác, và mẹ cô luôn ở bên cạnh.

Sau khi hỏi thăm khắp nơi, hai mẹ con đã tìm được một trung tâm phục hồi chức năng ở San Diego có tên là “Project Walk”. Arlen đã trải qua vật lý trị liệu ở đó trong ba tháng, nhưng không thấy tiến triển mấy. Cô cảm thấy kiệt sức, và trung tâm phục hồi chức năng bắt đầu làm cô nản lòng. Vừa lúc chuẩn bị trở về nhà, thì mẹ cô được biết trung tâm phục hồi chức năng đang có ý định mở chi nhánh, bà rất chấn động. Sau đó trong một cuộc phỏng vấn, bà cho biết lúc đó bà cảm thụ một năng lượng thần thánh xung kích tâm linh mình. Bốn ngày sau, bà gọi cho chồng là Larry, nói rằng bà cảm nhận được tiếng gọi của Thần đối với mình. Bà muốn mở một trung tâm phục hồi chức năng “Project Walk” ở Boston để con gái có thể được điều trị phục hồi chức năng tại nhà riêng của mình, và có thể nhận được nhiều sự chăm sóc tốt hơn. Người đàn ông đồng ý mà không hỏi thêm bất kỳ câu hỏi nào.

Tuy nhiên, việc mở một trung tâm phục hồi chức năng cần nguồn vốn rất lớn, họ chỉ có thể đem căn nhà của mình ra thế chấp, và điều này rất rủi ro. Nếu không thu hút được khách hàng và thu nhập không đủ trả nợ, ngân hàng có thể lấy đi căn nhà trong chốc lát, và gia đình sáu người của bà sẽ phải sống ngoài đường. Liệu một khoản đầu tư tuyệt vọng như vậy có đáng không? Để thận trọng hơn, mẹ cô đã đến gặp bác

sĩ để được tư vấn. Không ngờ bác sĩ lại nói nếu là tôi thì tôi sẽ không thể chấp căn nhà. Nó ý tứ là gì? Chỉ là con bạn không thể đứng dậy được thôi.

Hóa ra phải đến hai năm sau khi Arlen rơi vào tình trạng thực vật, các bác sĩ mới chẩn đoán cô mắc hai dạng viêm tủy cực kỳ hiếm gặp. Tuy nhiên, dù đã tìm ra nguyên nhân gây bệnh, nhưng các bác sĩ thẳng thắn thừa nhận rằng vẫn chưa có thuốc chữa. Thật là một phép lạ khi cô có thể ngồi dậy được. Nhưng liệu kỳ tích có thể xảy ra lần nữa?

Arlen nói điều đó không phải là không thể. Và mẹ cô, như mọi khi, luôn tin tưởng vào con gái mình. Bà quyết định đi theo tiếng gọi nội tâm của mình. Vào tháng 1 năm 2015, trung tâm phục hồi chức năng của gia đình Arlen mở cửa giữa lúc tuyết rơi dày đặc. Quá trình huấn luyện phục hồi của Arlen cũng đã bắt đầu tiếp tục. Lần này, cô đã nghiên răng kiên trì suốt 11 tháng.

Sự chăm chỉ đã được đền đáp, một ngày nọ, khi vị huấn luyện viên chu đáo đang giúp Arlen tập luyện, ông cảm thấy cơ bắp ở chân Arlen hơi co giật. Kỳ tích đã lại lần nữa xuất hiện. Kể từ đó, cuộc sống của Arlen lại bắt đầu bay lên. Năm đó, cô trở thành nữ phát thanh viên nổi tiếng trên ESPN, một mạng truyền hình chương trình thể thao và giải trí của Mỹ, trở lại trong mắt công chúng.

Khiêu vũ cùng các minh tinh

Vào tháng 4 năm 2016, cô tuyên bố sẽ tự mình đứng lên. Ngay sau đó, tổ tiết mục “Khiêu vũ cùng các ngôi sao” đã tặng cô một cảnh ô liu, nói rằng họ hy vọng có thể giúp cô thực hiện được ước mơ của mình. Arlen vui vẻ chấp nhận.

Vào tháng 9 năm 2017, Arlen xuất hiện trên sân khấu “Khiêu vũ cùng các ngôi sao” trên xe lăn. Nhạc nổi lên, Arlen đột nhiên đẩy xe lăn ra, đứng dậy và bắt đầu nhảy múa. Nhìn thấy cảnh tượng này, toàn bộ khán giả đều sửng sốt. Người đẹp đi giày cao gót và nhảy điệu foxtrot vui vẻ trên sân khấu có thể nào chính là nhà vô địch Olympic ngồi xe lăn?

Lòng biết ơn là liều thuốc tốt nhất

Đúng vậy, Victoria Arlen một lần nữa cho thế giới thấy một điều kỳ diệu. Mặc dù cô và bạn nhảy không giành được chức vô địch trong cuộc thi đó, nhưng chắc chắn cô là ngôi sao chói sáng nhất trong toàn bộ cuộc thi. Và cuộc sống tuyệt vời của cô chưa dừng lại ở đó. Bạn có nhớ điều ước của cô ấy với Thần không? Đúng vậy, cô ấy muốn chia sẻ về cuộc đời của mình, để mọi người biết rằng kỳ tích đã xảy ra với chính cô.

Năm 2018, cuốn tự truyện “Locked In” (Bị nhốt bên trong) của cô được xuất bản. Cuốn sách nhanh chóng trở thành sách bán chạy nhất khi ra mắt. Trên trang tựa cuốn sách, cô viết một bài thơ rất cảm động, nói rằng cô sẽ dành tặng cuốn sách cho mẹ mình. Bài thơ viết:

*“Chính nhờ mẹ nâng đôi cánh cho con,
con mới có thể tung cánh bay lên trời
Cho dù khó nạn trùng trùng, cho dù nguy cơ không ngừng,
Sự nâng đỡ của mẹ, tình yêu của mẹ, Niềm tin của mẹ với con, và thành tín với
Thần chưa bao giờ lay động,
Mẹ là anh hùng của con,
luôn là như vậy, vĩnh viễn như vậy,
Con đã trải qua rất nhiều,
nhưng bất quá chỉ là sự khởi đầu,
Con yêu mẹ nhiều hơn mẹ có thể tưởng tượng,
Cảm tạ mẹ đã không vứt bỏ con.”*

Có thể thấy Arlen là một cô gái ngoan và biết cảm ơn. Và mẹ cô, Jacqueline, cũng đã tìm được nghề nghiệp yêu thích của mình trong đời, là bà chủ một trung tâm phục hồi chức năng. Có chính con gái mình chứng thực, công việc kinh doanh của gia đình bà khó có thể không suôn sẻ. Jacqueline nhanh chóng kết bạn với khách hàng, thường chia sẻ kinh nghiệm của mình với họ, nói rằng bản thân bà đã từng “khóc trong khi tắm và la hét trong xe”. Nhưng khi nghĩ về con gái, ít nhất thì nó vẫn còn sống, bà cảm thấy mình nên biết ơn, nhưng lúc này, tâm tình của bà đã hoàn toàn khác. “Lòng biết ơn là liều thuốc tốt nhất”, bà luôn mỉm cười nói như vậy.

Phượng hoàng tái sinh từ đồng tro tàn

Tuy nhiên, điều Jacqueline không ngờ là, đúng lúc mọi chuyện đang đi vào quỹ đạo, thì bệnh của con gái bà lại tái phát.

Vào tháng 3 năm 2022, trên đường trở về sau một cuộc phỏng vấn, Arlen đột nhiên phát hiện nửa mặt bên phải của mình bắt đầu bắt giắc chảy xệ xuống. Cô nhanh chóng mất kiểm soát chân tay, và thậm chí không thể nói được. Các bác sĩ cho biết cô có thể sớm bị liệt trở lại. Arlen rùng mình khi nghĩ về 4 năm bị giam cầm trong cơ thể mình. Cô bắt đầu cầu nguyện chăm chỉ hơn trước. Cô nói với Thần: *“Không, đây không phải là cách kết thúc câu chuyện.”*

Và kỳ tích lại lần nữa đoái hiện. Các bác sĩ nhanh chóng chẩn đoán đây chỉ là sự tái phát của một trong hai loại bệnh viêm tủy. Họ đã thử cho cô một loại thuốc steroid. Thật bất ngờ, tình trạng đã được kiểm soát. Ba tuần sau, Arlen trở lại trước ống kính.

Phượng hoàng niết bàn, tái sinh từ đống tro tàn. Phượng hoàng Arlen hiện là một diễn giả nổi tiếng, bắt đầu bay vòng quanh thế giới để chia sẻ câu chuyện cuộc đời mình. Hầu như mỗi lần phát biểu, cô đều bước đi vũng vàng trên đôi giày cao gót 10cm. Cô sẽ nói với mọi người, rằng nếu cuộc đời của bạn chạm đáy, nó có thể không tệ như bạn nghĩ: *“Bởi vì tôi biết cảm giác chạm đáy là như thế nào. Tôi đã từng đến đó nhiều lần.”*

Bài phát biểu của cô rất nổi tiếng, mọi người đều ca ngợi cô như một anh hùng. Nhưng Arlen cho biết, những anh hùng thực sự là những người đã giúp đỡ cô. Cô nói:

“Những anh hùng ngoài đời thực không đeo mặt nạ hay áo choàng, và đôi khi họ rất kín đáo. Nhưng những anh hùng chân chính sẽ lắng nghe tiếng gọi của nội tâm, có thể cứu vớt người khác, thậm chí là cứu rất nhiều người. Trong thời điểm đen tối nhất của cuộc đời tôi, khi tôi không thể cứu được mình, những anh hùng của tôi đã ở đó... Đôi khi, chúng ta chỉ cần ai đó cúi xuống và thì thầm rằng: ‘Bạn có thể làm được!’”

Sau này Alren ghi đoạn văn này vào trang web cá nhân của cô.

Đó là câu chuyện của Arlen. Bạn hãy chia sẻ cho bạn bè của mình câu chuyện của Arlen nhé. Đôi khi, nếu chúng ta biết cảm ơn, Thần sẽ ban cho chúng ta nhiều món quà hơn, nếu chúng ta hoài bão hy vọng, thì hy vọng đó có thể không còn xa nữa.

Sau khi nghe xong câu chuyện, bạn đã sẵn sàng trở thành anh hùng chưa? Bay ngược ánh sáng trong khốn cảnh, trở thành người hùng của chính mình. Hoặc lắng nghe tiếng gọi nội tâm, vươn tay ra giúp đỡ, trở thành người hùng của người khác?

Hương Thảo biên dịch (epoch times)